Dansul magicianului (I)

On Aprilie 13, 2010

Valorifică-ți leadershipul în sensul interpretării a ceea ce vrei să devii, intrând în relație cu acea autoritate definitorie care are puterea de a controla particularul.

În sfârșit, după mulți ani, s-au reîntâlnit. Miquel tocmai fusese numit guvernator în Noul Aragon, o provincie nouă în care trebuia să știe să conducă, în timp ce Don Diego de la Vega, prietenul său de nădejde, devenise un spadasin de excepție, poate chiar cel mai bun spadasin din lume.

Miquel avea planuri mari, visa să întemeieze o lume nouă, bazată pe dreptate și egalitate. Dar toate visele sale s-au spulberat când, chiar în noaptea reîntâlnirii lor, a fost atacat de către asasinii colonelul Huerta, un om corupt, fără scrupule, care dorea cu orice chip să conducă el Noul Aragon.

Diego nu a avut timp să-și salveze prietenul, dar înainte ca acesta să-și dea ultima suflare, i-a jurat că va împlini toate principiile și idealurile în care credea. Așa că și-a adăpostit personalitatea sub un pseudonim: Zorro.

Leadership: Îți asumi compromisul în determinarea caracteristicilor de personalitate pe care le manevrezi, arătându-te limitat și deficitar tocmai în ceea ce înțelege din perspectiva unei lărgiri de influență?

Fiorul primului dans. Zis și făcut. Ca un bun psiholog, folosindu-se de numele și de titlul prietenului său, Diego se proclamă guvernator imediat ce ajunge în Noul Aragon. Iar pentru a înlătura orice bănuială și pentru a preveni orice posibil atentat la viața lui, el ia înfățișarea unui om foarte sensibil, mereu împiedicat, peste măsură de fricos și emotiv, afișând peste tot o stângăcie nemaiîntâlnită.

La fel ca un dansator începător de passo doble care cu o stângăcie ridicolă învață primii pași, într-adevăr anevoioși, și execută încet, cu teamă și neatenție toate mișcările, Diego, oriunde s-ar afla, aproape clipă de clipă, cere indicații cât mai exacte, are permanent nevoie de îndrumare, stârnește când râsul, când plânsul prin atitudinea sa necontrolată și nesigură, constituind astfel pentru toți cei de la curte un personaj novice, incapabil și lipsit de interes.

Așa cum bine plănuise, Diego apare mai degrabă drept un bufon care încearcă să distreze lumea, nicidecum un răzbunător cu sabia scoasă. Dar, indirect, tot acest joc avea ca scop extinderea sferei sale de influență. Zorro și-a câștigat reputația mai întâi prin exploatarea slăbiciunii pe care a arătat-o lumii, apoi prin asigurarea condiției de originalitate în impunerea propriilor reguli.

Leadership: Te lași prins în limitele unui spațiu destul de îngust de manevrare a rolului tău?

Dacă un nucleu de gândire și planificare a acțiunilor este bombardat de o mulțime de constrângeri și provocări dificile, dar interesante în același timp, singurul mod de a le face față este de a le bloca în afara zonei de siguranță. Sau, altfel spus, prin manifestarea acelei înalte virtuți numite de scriitorul român, Nicolae Iorga: "capacitate de a ieși de sub ocupație".

Leadershipul nu poate să constituie, decât cu mari excepții, un model de solidaritate și colaborare într-un cadru puternic competițional, dacă ești prins în limitele unui spațiu destul de îngust de manevrare a rolului tău. Ci, întotdeauna, leadershipul pare mai degrabă a fi reordonat și recizelat de-a lungul unui context variat de situații și experiențe, exprimat cu ajutorul unei structuri de gândire care îl pune pe om în multiple ipostaze.

Rolul pe care ți-l asumi trebuie să fie o prelungire a necesității de a nu te da bătut în lupta cu tine însuți atunci când îți sunt impuse acele limite de risc calculate prin regula: "e mai ușor să accepți răutățile altora, decât să-ți impui bunătatea ta".

Leadership: Cum îți manifești „particularul" în jocul transformărilor de personalitate?

Una din ipostazele liderului, este cea de "dansator-actor", intrând în rolul celui care își lasă amprenta într-un mod plăcut, făcându-se remarcat cu ușurință în procesul de aplicare a propriilor sale legi de funcționare.

Un asemenea om utilizează probabilitatea de „apariție" si impactul corespunzător asupra obiectivelor, căutându-și echilibrul în absența limitelor sale, riscându-și viața în fața unei puteri enorme. Puterea de a face față acelei autorități opresive, cu o conotație negativă, numite "predestinare", mai mult prin explorarea adâncă a „particularului".

Particularul este ceea ce rămâne după traversarea unui spațiu populat cu limite. Este rezultatul a ceea ce faci cu fiecare pas al construcției de noi identități și de noi stiluri de leadership (bazate pe sărituri, răsuciri, piruete, combinații de competențe, schimbări de scenarii, scheme complexe de acțiune și planuri ascunse). Şi el va depinde într-o anumită măsură de jocul special al transformărilor de personalitate.

Leadershipul este un joc al minții și gândiri, în sensul interpretării a ceea ce vrei să devii, pe care cu dibăcie îl poți înscrie in cartea vieții și a realizărilor tale, în care tu ești jucătorii principal.

Dansul magicianului exprimă ceea ce vrei să fii în concordanță cu leadershipul, intrând în relație cu o autoritate definitorie. Această autoritate, coincizând cu gradul de responsabilitate pe care ți-l asumi, trebuie să-ți dea tot timpul ascultare și, mai ales, trebuie să aibă puteri de suspendare sau îngrădire a accesului celorlalți în spațiul propriu de progres pe calea transformării de sine.

* Notă: Zorro (1975)

Source: https://neculaifantanaru.com/dansul-magicianului.html